

[Kristen Amby.]

og som er økonomisk ens stillede, behandles skattemæssigt ens, uanset hvor de bor.

Altsaa, man vil i ingen Henseende kunne bestride, at Det konservative Parti har vist Velvilje over for hele Skatteproblemet rationelle og rimelige Behandling og ogsaa anvist et Kriterium, en Grundanskuelse, hvorudfra man kunde behandle Forholdet fornuftigt. Ingen kan formentlig hævde, at noget andet Kriterium er bedre end dette, at man behandler Skatteborgerne ens, uanset hvor de bor, naar de er ens økonomisk stillede. Regeringen har jo ogsaa erkendt, at der tiltrænges en dybtgaaende Undersøgelse af de forskellige Beskatningsproblemer, og har nu besluttet sig til gennem Finansministeren at nedsætte en Kommission til en saadan Undersøgelse. Men saa siger vi: Ja, men naar man nu har gjort det — enten man nu selv har hittet paa det, eller det er, fordi vi har henstillet det —, er det dog saa ikke urimeligt — vi siger det udførligt i vor Betænkning, og vi siger det her ogsaa — netop nu at forlange et Lovforslag vedtaget, der gennemfører nye Skatteprincipper i vor Lovgivning? Man foregriber jo hermed den saglige Undersøgelse, som man selv er klar over skal til. Saa siger man heroverfor: Ja, men det haster, Uretfærdigheden er saa himmelraabende, at det haster at faa gennemført et Forslag, der i nogen Grad udligner denne Uretfærdighed. Og det er rigtigt, at i mange Kommuner er Skattetrykket urimelig haardt. Hvad Grunden saa er, enten det nu er Kommunernes Struktur — det er det maaske i de fleste Tilfælde —, eller det er i enkelte Tilfælde mere eller mindre daarlig Økonomi, saa er Virkningen i hvert Fald den, at Skattetrykket i visse af Landets Kommuner er urimelig haardt og ubærligt.

Derfor er det rigtigt, at noget maa gøres, indtil en Kommission mulig har undersøgt hele Problemet til Bunds og angivet rationelle Linier for den fremtidige Skattepolitik her i Danmark. Men vi kan ikke se, at det i nogen Henseende er nødvendigt for at yde indre Ambulance at vedtage de af Indenrigsministeren stillede Forslag, hverken det oprindelige, eller Forslaget, som det vil komme til at se ud med de foreslaaede Ændringer.

Man har i de senere Aar — maaske ikke tilstrækkeligt — villet komme de daarligst stillede Kommuner, altsaa de Kommuner, hvor Skattetrykket var særlig haardt, til Hjælp gennem direkte Statstilskud. Vi har derfor foreslaaet indtil videre princi-

pielt at gaa den Vej. Vi har forhøjet det Beløb, man hidtil har givet, til det dobbelte, hidtil har man givet 6 Mill. Kr., det har vi foreslaaet forhøjet til 12 Millioner. Men det giver ikke tilstrækkeligt, vil man sige. Det er muligt, det er ikke saa meget, som man kunde ønske, men Ministeriet ved slet ikke, hvor langt vi vilde have forhandlet om disse Tal, for man har ikke villet forhandle om vore Forslag. Jeg kan oplyse, at hvis man var kommet op paa 17 Mill. Kr. i Tilskud til daarligt stillede Kommuner — det er nogenlunde Halvdelen af, hvad Forslagets Bestemmelser om den fælleskommunale Indkomstskat indbragte før de sidste Ændringer, det var omtrent 35 Mill. Kr. —, vilde man have kunnet give et Tilskud til alle Kommuner, hvis Skatteprocent laa over Gennemsnittet, og hvis Grundskyld laa over Gennemsnittet, saaledes at de kom ned paa Gennemsnittet, der ligger mellem 5 og 6 i Landkommuner i Skatteprocent og mellem 12 og 13 i Grundskyld, og i Købstadkommuner paa godt 8 pCt. Det vil sige, som en Ambulancehjælp var et Beløb af denne Karakter af en vis Rationalitet. Forslaget gaar ud paa, at de Kommuner, hvor Skattetrykket er saa haardt, at det ligger over Gennemsnittet, hjælpes saaledes, at de kan komme paa Gennemsnittet, indtil en Kommission har undersøgt hele Problemet til Bunds. Men der har overhovedet ikke været Tale om, at man vilde debattere Problemet med os; man vil formentlig af politiske Grunde have Forslaget gennemført, som man selv har stillet det.

Det er ogsaa ganske ejendommeligt, som det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen saa rigtigt paapegede, at naar Ministeren har tilsagt Forhandlingsvillighed over for Oppositionen ved første Behandling og understreget det stærkt, saa viser denne Forhandlingsvilje sig deri, at de eneste Ændringer, der kommer, og som Flertallet og Ministeren gaar ind paa, er Ændringer, som Flertallet og Ministeren selv foreslaar. Der er overhovedet ikke Tale om, at man har villet række Oppositionen en Lillefinger!

Den Skildring, det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen til Slut gav om, hvorledes det er gaaet med Udvalgsarbejdet, er fuldkommen rigtig, det hastede saa forfærdeligt med at faa Oppositionens Ændringsforslag inden Jul, saa havde man Tid til at se dem igennem inden Jul; vi havde haabet at faa Regeringspartiets og Ministerens Ændringsforslag inden Juleferien, men de kom først længe efter Juleferien, og da var der ikke Tale om, at man havde Tid til at se